

ԱՌՍԿ

Ա. Ծ Ե Լ Ի Ք.

Անդամ մը մէկ բարեկամիս հետ ես ճամբայ գընացի .

Տեղ մը իջանք իրիկուն գէմ, հոն անցուցինք գիշերը .

Առաւօտուն աչքըս բացի չըրացի ,

Ինչ կընայիս , տալն ու վըրայ եղեր է մեր ընկերը :

Առջի իրիկուն կատակներով ծիծաղներով քընացանք ,

Հիմա տեսնեմ, բարեկամըս այն մարդը չէ , փոխուեր է .

Բերնէն ուրիշ բան չըլլաւ իր — ախեր , վայեր , հառաչանք :

« Ի՜նչ եղաւ քեզ , ո՞վ բարեկամ , գըլխուդ փորձանք մ'եկեր է : »

— Օ՛ի , բան չըկայ . ածիլուելու վըրայ եմ :

« Ածիլուելու , ինչ կըսես .

« Ուրեմըն ծանր հիւանդ չես »

Ըսի , կեցայ որ ինչ ըրածը տեսնեմ :

Խեղճուկ ընկերս աչքը արցունք հայլի մը գէմն անցեր ,

Կարծես կաշին կըքեր թէ ին՝ երեսն այնպէս էր թըթուեր :

Երբոր բանին էութիւնը հասկըցայ ,

« Ուրեմն ինչո՞ւ կըղարմանաս , ըսի ես .

« Քու տանջանքիդ մինակ պատճառը դուն ես .

« Հոգիդ սիրես , ածիլու ին՝ այդպէս կըլլայ .

« Ատոնք մէյմէկ ածելի չեն , սըղոց են .

« Հարկաւ դոքա չեն ածելեր , կըկըրծեն : »

— Եղբայր , գիտեմ որ խիտ դուլ է ածելին ,

Միթէ ես ալ այդքան բանը չեմ՝ տեսնար .

Հապա վախս այն է որ ասիէ աւելին

Դունչս ու պըռկունքըս չըկըտըէ անդադար .

Եթէ դուն իմ միտքս ու խօսքըս հասկընաս ,

Դուլ ածելին աւելի շուտ կըկըտըէ ,

Իսկ սուրն անշուշտ աւելի լաւ կ'ածիլէ .

Բանն այն է որ բանեցընելը գիտնաս :

* * *

Այսպէս բաղումք թէպէտ ըսել կամըշնան ,

Խելօք մարդիկ ունենալէն կըվախնան ,

Ու անխելքները կըթողլեն քովերնին .

Այս է ահա իմ առակիս մեկնութիւն :